

ZANIB MIAN

**RESİMLEYEN
NASAYA MA FARIDIK**

**ÖDÜLLÜ
KİTAP**

PLANET

OMER

OKULUN

YENİ!

KAHRAMANI

GÜLCE
ÇOCUK timas

1. BÖLÜM

RRRRRRR!

Sınıfın derin sessizliği, işte bu sesle bozuldu. Bu,

HAYATIMIN EN KÖTÜ
İKİ HAFTASISIN

başlangıcının sesiydi.

Bilgisayar dersindeydik ve en yakın arkadaşım Daniel, bana sürekli sözünü ettiği şu yeni videoyu izletmek için sabırsızlanıyordu. Bu videoda bir aslan, bir kadınla arkadaş oluyor ve onu, bir sırtlanın saldırısından kurtarıyordu.

.

Daniel'a, videoyu e-posta adresime
gönderebileceğini, böylece onu evde
seyredebileceğimi söyledim. Çünkü bizi video
seyrederken görürse, bilgisayar öğretmenimiz
Bay Philbot'un tepesinin atacağını
biliyordum.

Fakat Daniel, "Hayatta olmaz." dedi. **BÜTÜN**
bir gün boyunca, bunu sana göstermeden duramam.

Zaten bir dakikalık bir
video." Bunu söyledikten
sonra da yüzünde, küçük
kardeşim Esa'nın şaka
yaptığı ve herkesin buna
vereceği cevabı
beklerken yüzünde
oluşana benzer
bir ifadeyle başlat
tuşuna bastı.

Ama bu, aklına gelebilecek en

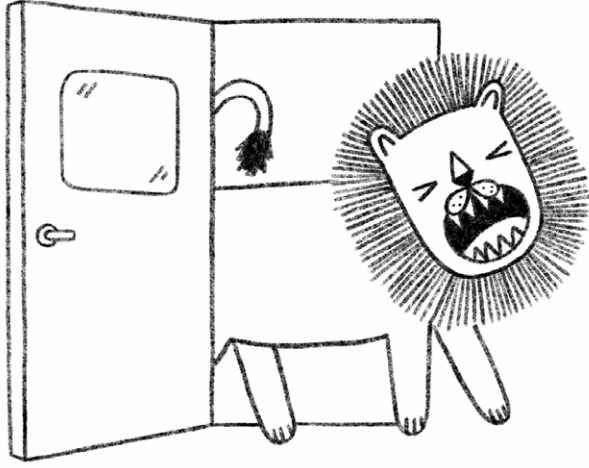
KÖTÜ

fikirdi. Çünkü:

- Derslerde video izlememiz yasaktı.
- Kulaklıklarımızı takmayı unuttuğumuz için herkes videonun sesini duymuştu.
- Telefonu
(((SON SESTİ.)))

Ellie, bir an çığlık atıp yerinden sıçradı ama neyse ki sonra, duyduğu sesin videodan geldiğini anladı. Herhâlde bir şekilde sınıfın kapısından içeri gerçek bir aslanın girdiğini düşünmüş olmalıydı.

-Diğer yakın arkadaşımız Charlie de grup arkadaşları Adam'la çalıştığı karşı sınıftanbizi seyrediyordu.

GÖZLERİ KOCAMAN AÇILMIŞTI.

Öğretmenimiz Bay Philpot da kime bağıracağını bulabilmek için etrafımızdaki birkaç bilgisayarın ekranına bakıyordu.

Bay Philbot'la henüz tanışmamış olduğunuz için size onu biraz anlatacağım.

Bir keresinde, tatlı sınıf öğretmenimiz Bayan Hutchinson'ın yerine dersimize gelmiş olan yedek öğretmen Bayan Crankshaw'u hatırlıyor musunuz? Hani şu korkunç bir insan olan Bayan Crankshaw'u?

İşte Bay Philbot'un yanında Bayan Crankshaw, üzerine fazladan rengârenk şekerleme serpilmiş pamuk şekerine sarılı minicik bir kuzu gibi kalırdı.

Bay Philbot, bağırdığında, sesini okulun diğer tarafından duyabilirdiniz. Ayrıca size bağırmasa bile yerinizde

“tir “tir“ titrerдіңiz”.

İşin iyi yanı böyle olayların nadiren yaşanmasıydı. Bu da Bay Philbot'un orada olduğunu bilmemize rağmen okula gitmeye cesaret etmemizin tek nedeniydi.

Sanırım bazı şeyler onun tepesini gerçekten attırıyordu. Onu çok sinirlendiren şeylerin ne olduğunu henüz anlayamamıştık ancak Charlie'nin bu konuyu araştırma çabaları hâlâ sürüyordu.

Charlie, matematiği çok sevdiğinden her durumda belirli matematiksel örüntüler kurar, ortak etkenler görürdü. Bu durum için de bize, "Bay Philbot'un tepesinin attığı her bir durum için belli ortak etkenler olmalı." demişti. "Biz de bu ortak etkenin ne olduğunu bulabilirsek, bir daha onu

ASLA AMA
ASSSSSLAAAA

tekrarlamayız."

Ancak sanırım bu video olayında, Bay Philbot'un tepesini attıran şey her neyse, onu tekrarlamıştık.

Bay Philbot, kocaman adımlarla bize doğru gelirken Daniel'a baktım. Gözlerinden çok korktuğu anlaşılıyordu. Daniel; bir zamanlar, etrafındaki çocuklara feci şekilde sataşan, sürekli **SÖRUN ÇIKARAN** biriydi ama artık o günler geride kalmıştı. Uzun zamandır başı belaya hiç girmemişti ve bu durumun onu ne kadar mutlu ettiğini biliyordum. Ama şimdi, tıpkı ikimiz arkadaş olmadan önce sık sık olduğu gibi, kendini yine müdürün odasında bulacaktı.

Bay Philbot'un öfkeyle esip gürlemesini beklerken elleriyle kulaklarını kapayan Daniel'ın yanağından aşağı bir ter damlası yuvarlandığını gördüm ve o an, bir şeyler yapmam gerektiğini anladım.

2. BÖLÜM

Her zamanki şortuyla
sandaletlerini giymiş
olan Bay Philbot'a
baktım. Bacakları
boğum boğumdu ve
bu hâliyle, biraz sonra
arkadaşımı mideye
indirmek üzere olan,
derisi zehirli siğillerle kaplı, insan yiyen bir

dev

gibi görünüyordu.

Hızla ayağa kalktım. Bacaklarım **TİTRİYORDU**
ama tüm cesaretimi toplayıp ona şöyle dedim:

“SUÇLU BENİM!”

Bay Philbot’un kim olduğumu anladığından iyice
emin olabilmek için elimi de kaldırdım.

“Sen mi?”

Bu soruyu, sanki ben olabileceğime inanmıyormuş
gibi sormuştu.

“Evet, efendim. Sesi yapan bendim; isterseniz
bana bağırabilirsiniz.”

Bu sözlerim, arka sıralarda oturan birilerinin
kıkırdamasına neden oldu ama Bay Philbot zehirli
sigilleriyle onlara dönünce hemen sustular.

**Tüm sınıf bana
bakıyordu.**

Bu da toplamda, altmış adet göz demekti.

Göz ucumla Daniel'ı görebiliyordum.

Kulaklarından çektiği ellerini, yaptığım şey karşısında şaşkınlıkla açılan ağzına götürmüştü.

Bay Philbot bana bağırmadı. Bunun yerine,

“Seninle dışarıda görüşebilir miyiz?” diye sordu.

Ben de öğretmenimin

peşinden dışarı çıktım. Arkama

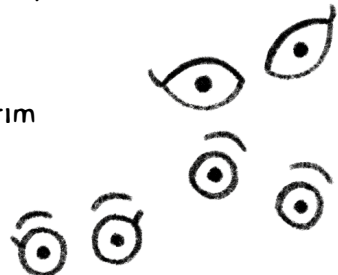
dönüp, aynı anda hem rahatlamış

hem korkmuş hem de fena hâlde

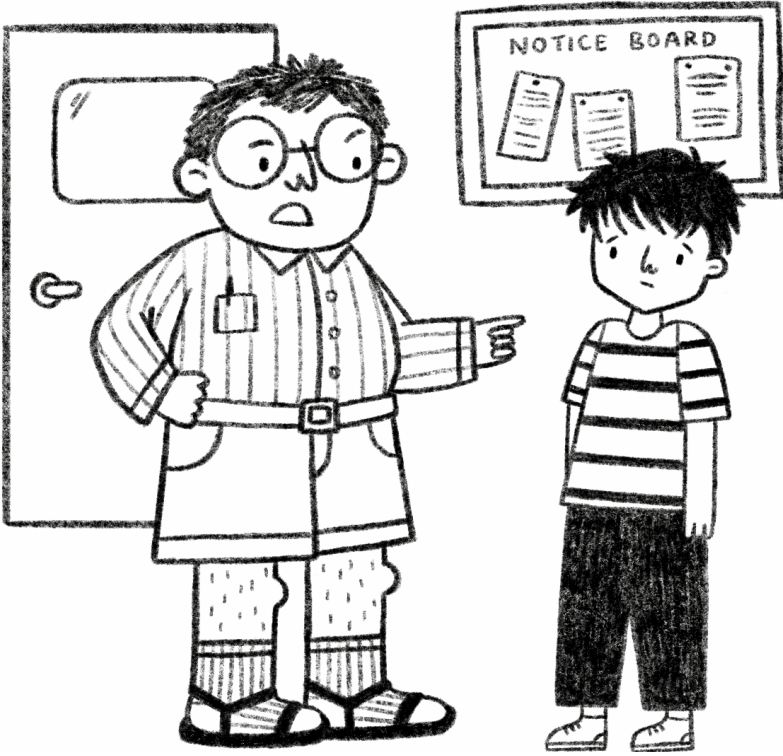
şaşırmış görünen Daniel'a baktım.

Sınıftan çıktığımızda Bay Philbot, “Genç adam, ne oldu sana böyle?” diye sordu bana. “Ne kadar anlamsız bir karmaşaya sebep oldun. Sen böyle bir çocuk değildin.”

“Biliyorum, öğretmenim. Sanırım kazara oldu.

Yanlışlıkla elimdeki aniden
uçuverdi ve ben de onu yakalamaya çalışıyordum
ki..." diye bir şeyler gevelemeye başladım. Bir
videonun nasıl olup da kazara açılabileceğini hayal
etmeye çalışıyordum.

"Tamam, tamam. Bir daha olmasın lütfen, Ömer.
Sen uslu bir çocuksun."

Ya, demek bu kadarmış! Oltanın ucundan böylece kurtulmuştum. Bay Philbot, beni müdürün odasına yollamamış, avazı çıktığı kadar bağırmamış, hiçbir şey yapmamıştı.

Yüzümde rahatlamanın verdiği gülümsemeyle sınıfa girdim ve Daniel'ın yanındaki yerime oturdum. Daniel, "eski-tarzına-geri-döner-yaramaz-çocuk" olmaktansa hâlâ "eskiden-başı-beladan-kurtulmayan-ama-artık-çok-uslu-olan" bir çocuktur. Bu düşünceyle

kendimi acayip
≡ şöhane ≡

hissettim. Arkadaşıma yardım etmişim ve her şey müthiş sonuçlanmıştı.

Teneffüse çıktığımızda, Charlie'nin bana söylediği ilk şey şu oldu:

Ömer, SEN bir kahramansın

Daniel, “Suçumu üstlendiğine inanamıyorum! Bu, çok çılgınca bir şeydi!” dedi. “Senin çok karakterli bir çocuk olduğunu biliyordum ama beni, başını BELAYA sokacak kadar çok seven bir arkadaşım olabileceğini asla hayal edemezdim.”

Bu sözler üzerine kendimi biraz tuhaf hissettim ve utandım. Çünkü Daniel ve Charlie, bu olayı iyice süper kahramanlığa bağlamaya başlamıştı. Ben de onların dikkatlerini başka yöne çekmek için amuda kalktım.

Bir süredir evde amuda kalkmak için çalışmalar yapıyordum ve bu harekette ustalaşırken yalnızca bir lamba kırmıştım (ama bu uğurda babamdan azar yediğime bile değmişti).

Dikkatleri dağıtmak için bulduğum yöntem işe yaramıştı. Charlie ve Daniel beni alkışladı, sonra da kendileri çalıştılar. Ama ikisi de henüz bunun için pek başarılı değildi.

Çok geçmeden, diğer sınıflardan çocuklar da yanıma gelip bana neler olduğunu sormaya başladılar. Aslanlı videoyu açanın ben olmadığımı, Daniel'in başı belaya girmesin diye suçu üzerime aldığımı öğrendiklerinde de yüzüme, sanki geçirerek ağzımdan bir gökkuşağı falan çıkarmışım gibi baktılar.